

BEZ LÁSKY
TO
NEJDE

Marta Zapletalová

© Marta Zapletalová, 2017
ISBN 978-80-901460-1-3

BEZ LÁSKY TO NEJDE

příběh, který
v různých obměnách
prožívá každý

Uvědomuji si, jaké mám štěstí,
že mohu žít v čase a na místě,
kde se neválčí, alespoň ne
za pomoci zbraní, kde mají všichni
co jíst a kde má každý možnost
vytvořit si zázemí, místo, kam
se může vracet a kde je doma.
Jsem za to vděčná.

Mým dětem

*Případná podobnost
s reálnými osobami,
místy a událostmi
je čistě náhodná.*

JSEM DÍTĚ.

Ležím v ložnici svých rodičů v mosazné dětské posteli a dívám se na mamu.

Sedí před zrcadlem a češe si své dlouhé vlnité hnědé vlasy. Je krásná.

Za ní je velké okno, zabírající spolu s dveřmi na balkon celou stěnu.

Po zácloně běhají drobné nitky. Podle toho kam se podívám, tam letí. Nahoru, dolů, doleva, doprava.

Venku svítí slunko, je slyšet kdákání slepic a kokrhání kohouta.

Bydlíme v centru Zlína.

Vedle našeho čtyřpatrového činžáku se čtyřmi vchody je domek se zahradou. Často se dívám z balkonu dolů na ten kus venkova schovaný za zdmi, ale viditelný shora. Už vždycky budu mít ráda tyto ranní vesnické zvuky.

Tata už je asi v práci. Vstává brzy, odchází první.

Někde na druhé straně bytu je moje babička.

Ve skutečnosti mám mamičku, tatíčka a bábinku. Kromě sebe neznám nikoho takového. Ostatní děti mají maminky tatínky a babičky.

Stydím se za ta slova a přitom nechci žádnou maminku ani tatínka ani babičku, trvám na své mamičce a tatíčkově i na bábince, jen to neříkám nahlas.

Jsou moje rodina.

Jsou celý můj svět.

Za chvíli budu muset vstávat.

Nikdy se mi ráno nechce vstávat, stejně jako se mi skoro nikdy večer nechce jít do postele.
Nejsem zdravá, tak jako po celé své dětství, a budeme muset jít zase na kontrolu sedimentace.
Sestřička mi odebere krev, pochválí mě, jaká jsem statečná holčička, a potom půjdeme s mamičkou na snídani.
Bere mě do kavárny v hotelu Moskva. Sedíme u okna.
Místnost je obrovská, i okna jsou velká s těžkými zelenými závěsy. Moc se mi tu líbí.
Celý život budu hledat odlesky první republiky zachycené v prostorách kaváren, restaurací a hotelů, a když je někde objevím, budu okouzlená a jaksi obohacená.

SEDÍM VE SVĚM KRÁSNÉM DOMĚ SE

zahradou. Od doby, kdy si Jožička, tak se moje maminka jmenovala, česávala vlasy před zrcadlem, uplynulo několik desetiletí. Během těch let se ze mne, mimo jiné, stal sirotek.
Tak jako z většiny dospělých lidí.
Dospělí sirotci.
Jen co moji rodiče odešli ze světa, začaly se mi v hlavě rojit otázky. Otázky, na které mohli odpovědět jen oni.
Ale už tady nejsou.
Není tady ani většina těch, kteří u toho tehdy byli aspoň okrajově.
Nemám se koho zeptat.
Nikdy nebyl čas.

Nikdy nebyla vhodná chvíle.
Někdy jsem poznala, že mi chce mama něco říct.
Někam jsem spěchala... O něčem jsem přemýšlela... Měla jsem malé děti... Stavěli jsme dům...

Ted' mám velké děti. Syna a dceru.
Máme pěkný vztah, rozumíme si.
Někdy bych jim taky ráda něco řekla.
Poslouchají, ale myšlenkami jsou jinde.
Mají malé děti.
Mají své starosti.
Opravují dům.
Zařizují byt.
Není čas.

Myslím, že se taky někdy budou chtít zeptat.
Ale kdoví kde budu.
Možná v nebi.

Napsala jsem tři knížky.
Psaní mě vždycky bavilo, to další bylo ubíjející.
Nabízet kůži na trh...
Zviditelnit se...
Dělat si reklamu...
Snažit se prodat...
Nesnáším to.
Chci sedět doma v klidu, chodit po zahradě a venku se setkávat s lidmi, které mám ráda a se kterými si máme co dát.

„Už nikdy žádnou knížku“, řekla jsem si, ale nechala jsem si rezervu.

Snad jen v případě nějaké velké potřeby...

Snad jen z nějakého velkého přetlaku...

A teď se ze mě tlačí má vlastní minulost.

Obrazy doby, která už není.

Myšlenka, že i mé děti budou mít otázky a nebude kde najít odpovědi.

MĚLA JSEM DVA BRATRY,

starší, nevlastní.

Mám pořád dva bratry. V hlavě, v srdci, ve vzpomínkách.

V reálném světě už se pohybuje jen jeden. Toho druhého jsme nedávno vyprovázeli někam do jiných světů.

V dvoupokojovém bytě na Kvítkové ulici jsme normálně žili my čtyři.

Moji rodiče, já a mamina maminka, moje babička - bábinka. Bábina spávala na gauči v kuchyni, já s oběma rodiči v ložnici. V obývacím pokoji stál kromě krásného starého černého vyřezávaného nábytku z dob dávno minulých taky rozkládací gauč.

Na něm spávali při svých návštěvách mí bratři.

Objevovali se u nás v pravidelných intervalech a před jejich příchodem se konaly velké přípravy. Uklízelo se, nakupovalo, vařilo, peklo...

Někdy jsem si připadala odstrčená při tom velkém očekávání mých bratrů Karla a Richarda, v té době Kájoška a Říšenky.

Trochu jsem se v tom zorientovala až později.

Můj otec byl druhý manžel mé Jožičky. Předtím byla provdaná za jiného muže, se kterým měla dva syny.

Moje maminka Jožička, křtěná Josefa, byla princezna. Bylo to na ní vidět.

Ne že by vyrůstala na zámku. Asi neměla ani šlechtické předky. Prostě byla princezna. Vzhledem, chováním i svým založením.

Až sama dospělá jsem k ní přiřadila ta správná slova.

KRÁSNÁ UŠLECHTILÁ HRDÁ VELKORYSÁ PŘÍMÁ ČISTÁ.

Když byla mladá, zamilovala se.

Zamilovala se bláznivě, nekontrolovatelně.

Přestala se stýkat s Vráťou, mladým mužem bydlícím v jedné z plzeňských ulic hned naproti domu, ve kterém bydlela s rodiči. S Vráťou, kterého do té doby považovala ona i její okolí za možného budoucího manžela.

Vzdala se myšlenky na vysokoškolská studia, přestože se ve škole vyznačovala vynikajícím prospěchem a původně studovat chtěla.

Dotyčný pán byl finančně nezajištěný.

Zamilovaná Jožička se rozhodla, že ho bude živit.

S pomocí své babičky švadleny se naučila šít a chystala se pracovat také jako švadlena.

Svým rodičům oznámila, že se bude vdávat.